

Çorap Ejderinin Mağarası

Şatodaki tek çoraplar birer birer kaybolunca, onları kimin aldığı merak konusu oldu. Altı yaşındaki Melis, parlayan zırhını giyip iz sürmeye karar verdi. Ama dağın içindeki ejderha, herkesin sandığı gibi biri değilse ne olacaktı?

Bu kitap www.masalbenim.com ile oluşturulmuştur

Çorap Ejderinin Mağarası

Bu masal kitabı şuna aittir

babası

sevgilerle...

Melis her sabah avluda kartondan kalkaniyla şövalyelik çalışır. Taşlara basarken ejderha izleri hayal eder, fısıltıyla görevler uydururdu. Altı yaşındaydı ama merakı kulelerden yüksekti. O gün kısa mavi pelerinini bağladı, gümüş renkli miğferini düzeltti. Tam tahta kılıcını kaldırmıştı ki çamaşır ipinden bir çorap kaydı. Rüzgâr, tek çorabı avlunun kapısına doğru sürükledi. Melis durdu. Çünkü yerde ikinci bir tek çorap daha vardı.

Melis orabı yerden aldı ve burnuna yaklaştırdı. Sabun kokuyordu; demek ki yeni yıkanmıştı. Avludaki nöbetçi kaşlarını çattı. "Yine başladı," dedi usulca. Son üç günde pek çok çorap kaybolmuştu. Hep tekleri gidiyordu, eşleri kalıyordu. Bu, Melis'e tuhaf bir bilmece gibi geldi. Korkmadı demek doğru olmazdı; yalnız gitmek iini ürpertti. Yine de kapıdan çıktı, taş yoldaki yn tiftiklerini izlemeye başladı.

Taş yol, değirmenin yanından geçip dere kıyısına indi. Söğüt dalları suya usul usul değiyordu. Melis, çorap izlerini çamurda seçti. Küçük çizgiler, sonra geniş yuvarlak izler vardı. Geniş olanlar pençeye benzemiyordu; sanki ağır bir sepet sürünmüştü. "Ejderha altın değil, çorap mı taşır?" diye mırıldandı. Sorusuna kendi bile güldü. Sonra derenin öte yanında, dikenli çalılara takılmış mor bir çorap sallandı. Oraya geçmesi gerekiyordu.

Dere üstündeki tahta köprü incecikti ve bazı tahtaları gevşemişti. Melis ilk adımı attı. Çıt! Ses, karnının içinde dolaştı sanki. Ellerini kalkanına değil, köprünün ipine yapıştırdı. Geri dönmeyi düşündü. Kimse ona kızmazdı. Ama mor çorap rüzgârda dönüp duruyordu. "Korkuyorum," dedi Melis, "ama yine de geçeceğim." Sonra adımlarını küçülttü, nefesini saydı ve yavaş yavaş ilerledi. Tam ortaya gelince köprü sertçe sallandı.

Melis dizlerini kilitlemedi; çömelip dengesini alçalttı. Köprü biraz sakinleşti. Son tahtaya atlayınca çalılara tutundu. Dikenler pelerinine takıldı ama düşmedi. Mor çorabı kurtarınca altında dar bir patika gördü. Patika, çam kokulu tepenin çevresinden kıvrılıp karanlık bir ağza gidiyordu. Ağzın üstünde siyah is lekeleri vardı. Melis'in boğazı kurudu. Bu, masallardaki mağaralara benziyordu. İçeriden ise beklenmedik bir ses geldi: hapşırık!

Mağaranın önü serindi; eğrelti otları taşlara yapışmıştı. Melis içeri bir adım attı, sonra bir adım daha. Gözleri karanlığa alışırken duvarlarda renk renk çizgiler seçti. Bunlar altın değildi. Her yerde çorap vardı. Çizgili, benekli, minicik, kocaman... Yığınların arasında yosun yeşili bir ejderha kıpırdandı. Melis'in elleri titredi. Kaçmak istedi. Fakat ejderha korkunç bir kükreme yerine hüzünlü bir inleme çıkardı. Sonra burnunu çekti ve bir çoraba sarıldı.

Melis mağaranın duvarına yaslandı ve dikkatle baktı. Ejderhanın bir ön ayağında diken vardı. Bu yüzden basarken yüzünü buruşturuyordu. Burnundan çıkan duman, önündeki çorapları havalandırmıştı. Demek çorapları yakmak için değil, yumuşak oldukları için topluyordu. Melis yine de ürktü. Koca bir ejderhaya yaklaşmak kolay değildi. "Kaçarsam kim yardım edecek?" diye düşündü. Dizleri titrerken bir adım öne çıktı. "Dikenini çıkarabilirim," dedi, sesi ince ama kararlıydı.

Ejderha başını eğdi ama ayağını hemen uzatmadı. Melis de hemen dokunmadı. Önce kalkanını yere bıraktı. Sonra cebinden değirmencinin bağıladığı küçük cımbızı çıkardı. Yavaşça yaklaştı. Ejderhanın nefesi sıcak, mağara ekmeği gibi kokuyordu. Melis bir kez duraksadı. Diken derine girmişti. "Hazırsan, ben de hazırım," dedi. Ejderha usulca homurdandı. Melis cımbızı sıkıca tuttu, dikenin ucunu yakaladı ve çekti. Çıt!

Diken çıkınca ejderha derin bir soluk verdi. Mağara sanki gevşedi. Sonra kocaman başını yere koyup Melis'e baktı. Ateş püskürtmedi. Bunun yerine, kuyruğuyla bir yığını itti. Yığının altından eşleşmemiş çorapların çiftleri çıktı. Meğer ejderha, acıyan ayağına yumuşak yatak yapmak için tekleri toplamış. Melis güldü. "Bunları geri götürelim," dedi. Ejderha utanmış gibi burnunu çevirdi. Ama sonra sırtını alçalttı. Melis, çorap sepetini kucağına alıp üzerine tırmandı.

Şatoya dönerlerken akşam ışığı taş yollara bal sürdü sanki. Avluda herkes şaşkınlıkla sustu, sonra alkış koştı. Melis sepeti indirdi ve çorapları sahiplerine dağıttı. Aşçı, teşekkür diye kocaman bir pizza yaptı. Ejderha kapıda bekledi; içeri girmeye çekindi. Melis ilk dilimi alıp ona uzattı. Ejderha minicik bir lokma aldı ve hapşirmeden güldü. O gece Melis şunu bildi: Cesaret, korku varken de doğru adımı atabilmektir.